

men det har ikke noget med den principielle Side af Sagen at gøre, det behøver det i alt Fald ikke. Jeg gaar altsaa ud fra, at Tinget forlængst og, som sagt, under de abnorme Forhold, under hvilke vi den Gang levede, har principielt afgjort dette Spørgsmaal, saa meget mere Grund maa der være til, nu da Forslaget foreligger fra Regeringens Side, som har begge Tings Tillid, og da vi leve under fuldt ordnede Forhold, at modtage Forslaget med Velvillie og føre det igennem saa hurtigt som muligt. Jeg lægger ogsaa med Hensyn til Forslagets Fremme Vægt paa den Omstændighed, at Regeringen efter sin hele Stilling maa antages at have underkastet det Spørgsmaal en nøje Overvejelse, hvorvidt vor finansielle Tilstand og de Opgaver af mere almindelig Interesse, der ligge for, kunne tillade os i Løbet af ikke lang Tid at skride til saadanne betydelige Udgifter. Jeg gaar, som sagt, ud fra, at Regeringen, som saa nøje kender disse Opgaver, og som det i saa høj Grad maa ligge paa Sinde at kunne gennemføre dem snarest muligt, har taget dette under Overvejelse, og at Vedtagelsen af et Forslag som dette ikke vil gribe hindrende ind i Løsningen af de Opgaver af mere almindelig human og demokratisk Interesse, som ligge for. Nægtes kan det jo nemlig ikke, at særligt presserende kan denne Sag vel neppe kaldes. Rigsdagen har nu faaet Lokaler, som dog kunne benyttes, hvor vi dog ere i Stand til at kunne udføre vor Gerning, og nogle Repræsentationslokaler for Kongehuset findes der jo dog ogsaa paa Amalienborg, men vi erkende, at begge Dele ere ufyldstgørende. Vi erkende, at Spørgsmaalet bør ordnes, og vi stole, som sagt, paa, at Regeringen har underkastet denne Sag en indgaaende Overvejelse, saa at denne Sags Gennemførelse ikke træder hemmende i Vejen for andre Sager, der mulig turde være nok saa paatrængende. Jeg for mit Vedkommende er tilfreds med, at Forslaget er affattet, som det er. Jeg mener, at det aabner i alt væsentligt den fornødne Frihed for Kommissionen. Jeg mener ogsaa, det er rigtigt, at man har begrænset de ny Bygninger til kun at skulle rumme Repræsentationslokaler for Kongehuset og Rigsdagen, thi jeg tror, at det vilde være upraktisk under de nuværende Forhold at tage Højesteret med, navnlig paa Grund af den forestaaende Retsreform. Jeg skal altsaa for mit Vedkommende ogsaa paa det bedste anbefale Forslaget til hurtig Behandling her i Tinget.

Ingvard Jensen: Der synes at være overordentlig stor Enighed mellem de forskellige Partier og Afskygninger her i Salen med Hensyn til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag. Jeg blev slet ikke forbavset over, at f. Eks. Repræsentanten for Højre her i Salen meget ivrigt udtalte sig i Tilslutning til Lovens Gennemførelse. Det er noget, som jeg — og vistnok mine Meningsfæller ogsaa — altid har været klar over; at naar dette Spørgsmaal eller naar Spørgsmaal af lignende Art kom frem, behøvede man aldrig at frygte for at møde Modstand fra Højres Side. Blot nu Forholdet i al Almindelighed var saaledes, naar der var Tale om at gennemføre ret betydelige og alvorlige Reforme, som Landet kræver, saa havde vi jo en meget glædelig Situation her, og saa vilde jeg rimeligvis ikke i Dag indtage det Standpunkt, som jeg nu indtager. Der er jo, som sagt, en skøn Enighed mellem alle Partier. Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), som talte sidst, leverede det kraftigste Moment for Gennemførelsen af Forslaget, idet han udtalte, at det var en Skandale, at Ruinerne havde staaet saa længe, og er det en Skandale, saa er det klart, at hans Standpunkt maa være det, at der maa raades Bod paa det jo før jo heller. Mindre vel kunde jeg forstaa den Stilling, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) indtog, men det er jo ogsaa et Vidnesbyrd om, at det Parti ogsaa, naar det kommer til Stykket, viser en høj Grad af Bøjelighed og Hensynsfuldhed. Jeg indtager i dette Tilfælde et Standpunkt, som ikke staaer i Harmoni med de Udtalelser, der saaledes ere komne frem fra de forskellige Partier, og uagtet jeg kunde være fristet til at blive siddende rolig efter saa imponerende Udtalelser fra forskellige Sider, er jeg dog saa dristig at komme frem alligevel og vedkende mig mine Anskuelse. For Resten har jeg den fulde Forvisning, at selv om jeg her i Salen kommer til at staa forholdsvis ene, kommer jeg ikke til at staa ene ude i Landet med mine Betragtninger. Det er nemlig saaledes, at jeg for mit Vedkommende godt kan være med til en Gang i Tidens Løb at raade Bod paa de Forhold, hvorom der her er Tale. Jeg tror heller ikke, vi kunne lade disse Ruiner staa for bestandig uden at foretage noget med dem, men jeg tror ikke — og det er Grunden for mig til at have et andet Standpunkt — at Tiden er inde endnu til at raade Bod paa disse Forhold. Jeg